«Είναι η συμφωνία, ηλίθιε», είπε ο δρ Σόιμπλε. Μια συμφωνία που υπογράφτηκε με θύμα τον ελληνικό λαό, χωρίς τη συμμετοχή του στη διαπραγμάτευση, άσχετα από το γεγονός ότι τον εκπροσωπούσε αρχικά μια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έπειτα μια άλλη ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και τώρα κάποια του ΣΥΡΙΖΑ. Κάποιοι, δηλαδή, συμφώνησαν να σβήσουν τα χρέη που εκείνοι δημιούργησαν και συνεχίζουν να δημιουργούν, απομυζώντας τρίτους. Επειδή, όσο κι αν ο Θ. Πάγκαλος ισχυρίζεται ότι «μαζί τα φάγαμε», εκείνοι που πληρώνουν «δεν τα έφαγαν». Κι αυτοί που «τα φάγανε», συνεχίζουν να τα τρώνε. Με συνεταίρους τους απογόνους κάποιων «σφαγιασθέντων από τους φασίστες».

Ο κ. Σόιμπλε θεωρεί ότι πρέπει να τηρούνται οι συμφωνίες, άσχετα με το τι περιέχουν ή ποιον αφορούν. Η πραγματικότητα, όμως, δεν είναι ακριβώς έτσι. Στα 1919, για παράδειγμα, η Γερμανία, με τη συνθήκη των Βερσαλλιών, συμφώνησε να αποζημιώσει τα κράτη που υπέστησαν τα δεινά του Α' Παγκοσμίου πολέμου, τον οποίο αυτή υποδαύλισε και στον οποίο συμμετείχε μέχρι τελικής πτώσης. Ως τα 1921, δεν είχε καταβάλει τίποτα. Τη χρονιά εκείνη, ο Αμερικανός οικονομολόγος, Τσαρλς Γκέις Ντόουζ, υπέβαλε στα ενδιαφερόμενα κράτη σχέδιο για τη ρύθμιση των επανορθώσεων του Α' Παγκόσμιου πολέμου, αυτών που η ηττημένη Γερμανία είχε συμφωνήσει αλλά αδυνατούσε να καταβάλει. Το «σχέδιο Ντόουζ», όπως ονομάστηκε, συζητήθηκε αρκετά, ώσπου να μπει σε εφαρμογή, το 1924, πέντε ολόκληρα χρόνια μετά τη συμφωνία. Προέβλεπε ένα γερό δάνειο στη Γερμανία, με το οποίο οι Γερμανοί θα ξανάβαζαν μπρος την πληγωμένη και λεηλατημένη οικονομία τους και το οποίο θα τσοντάριζε στην καταβολή των δόσεων για τις αποζημιώσεις. Οι επανορθώσεις δεν εξοφλήθηκαν ποτέ, ενώ η Κρουπ που «μόνη τα έτρωγε» συνέχιζε να γιγαντώνεται και ο γερμανικός λαός υπέφερε τα πάνδεινα από τη φτώχεια και την ανεργία. Στράφηκε, τελικά, στον Χίτλερ, ως σανίδα σωτηρίας.

Νωρίτερα, στα 1915, οι της Αντάντ από τη μια και οι Γερμανοί και Αυστριακοί από την άλλη, προσπαθούσαν να πείσουν την Βουλγαρία να μπει στον πόλεμο ως σύμμαχός τους. Οι της Αντάντ της πρόσφεραν Δράμα και Καβάλα και ζητούσε εχεμύθεια, να μην το μάθει πρόωρα η Ελλάδα. Γερμανία και Αυστρία της χάριζαν όλη τη Μακεδονία. Έτσι κι αλλιώς, ούτε της Αντάντ ήταν ούτε των άλλων. Η Βουλγαρία προτίμησε την γερμανική προσφορά. Και βέβαια, παρά τη συμφωνία, ούτε τη Μακεδονία πήρε ούτε καν την Καβάλα και την Δράμα.

Κι ένα χρόνο νωρίτερα, οι σύμμαχοι της Αντάντ θεώρησαν ότι θα εξασφάλιζαν τη σύμπραξη των Αλβανών, αν τους έδιναν ένα κράτος. Και μια που ήταν δύσκολο να ξαναστήσουν την Αλβανία στη σωστή περιοχή, καθώς εκεί κυκλοφορούσαν αυστριακά στρατεύματα, τη χάραξαν πιο νότια στον χάρτη, μέσα στο ελληνικό έδαφος! Το κατασκεύασμα ονομάστηκε Αλβανική Δημοκρατία αλλά ούτε τους Αλβανούς εξυπηρετούσε, αφού ζούσαν πιο βόρεια, ούτε τους Έλληνες, από τους οποίους αφαιρούσαν ολόκληρη την Ήπειρο. Η Αλβανία αυτή

διαλύθηκε πριν να λειτουργήσει, παρ' όλο που είχε συμφωνηθεί.

Επειδή, τελικά, για να υλοποιηθούν οι συμφωνίες, πρέπει και να βασίζονται σε ρεαλιστικούς όρους. Διότι, «έτσι είναι η ζωή, ηλίθιε».

(protagon.gr, 24.1.2016)